

at den største Interesse ved det er dets juridiske Side, og det, som der efter min Mening egentlig skal stemmes om her, er, om der i ethvert Tilfælde skal paatrykkes Straffearbejde et vanærende Præg. Saaledes stiller det sig for mig, og der ved saar Spørgsmaalet en langt større Interesse. Jeg er ikke Jurist og skal derfor ikke komme ind paa denne Side af Sagen, men jeg haaber, at der i denne Sal er juridiske Medlemmer, som ville skenke dette Punkt en nærmere Overveielse. Dermed skal jeg anbefale Endringsforslaget.

Timestad: Jeg kan ikke rigtig forstaa den Vægt, som det ærede Medlem lægger paa dette Endringsforslag. At det ikke vil faae nogen stor praktisk Betydning, var Noget, han indrømmede, men den principielle Betydning, han tillægger det, synes jeg ogsaa har meget Vægt at sige. Jeg kunde i og for sig meget vel forstaa det, hvis der her var Tale om Udvælsen af en politisk Rettighed, saaledes som efter Valgloven, eller om en eller anden Hædersplads eller Signende, at man da vilde sige: der bør ikke ses hen til nogetsomhelst Andet, end om den Handling, den Paagjældende har gjort sig skyldig i, er vanærende i den offentlige Mening eller ikke; men der bør derimod ikke ses hen til, om Forbrydelsen overhoved er saa betydelig, at man har maattet anvende Straffearbejde paa den. Men hvor der er Tale om noget Saadant som her, nemlig om et Pengeemolument, forekommer det mig ingenlunde at være paa sin Plads at ville opstille den Sætning, at Vedkommende bør ikke miste dette Pengeemolument, med mindre han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det er i og for sig meget naturligt, tror jeg, at man siger, at den, som nyder Pension, bør miste den, ikke blot naar han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, men ogsaa naar han har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, der er saa grov, at den efter Lovgivningen har paadraget ham en saa stor Straf som Straffearbejde. Dette er i og for sig meget naturligt, og naar det ærede Medlem sagde, at det var i Strid med, hvad Lovgivningen havde statueret siden 1849, saa er dette heller ikke Tilfældet. Det var ganske rigtigt, at det ærede Medlem henviste til Valgloven, men det er et helt andet Forhold. Se vi derimod hen til de Love, som nærmest staa i Sammenhæng med dette Spørgsmaal, og som have Berøring dermed, saa stiller Sagen sig anderledes. Lige vi f. Ex. den tidligere Lov om Underklassernes Pensionering, saa se vi, at der staa netop, at Pensionen fortabes, naar Vedkommende bliver idømt Straffearbejde, og se vi hen til de civile Pensionslove, saa hedder det jo endnu bestandig i dem, at Vedkommende taber Pensionen, naar han gjør sig skyldig i et Forhold, som, hvis det var begaaet, imedens han var i Embedet, vilde have gjort, at han mi-

tede Embedet. Nu er det jo netop saa, at, hvis den Paagjældende under sin militære Tjeneste havde gjort sig skyldig i et Forhold, som paadrog ham Straffearbejde, saa vilde han netop have mistet sit Embede, da det bevirker en Fjernelse fra Hæren. Altsaa, det er i og for sig for Embedsmændenes Vedkommende i Sammenhæng med de Bestemmelser, som findes i de civile Pensionslove. Derimod indrømmer jeg det ærede Medlem, at det stiller sig anderledes for Ekternes Vedkommende. De civile Pensionslove have den Bestemmelse, at Eften kun taber Pensionen, naar hun gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; paa dette Punkt er han i Overensstemmelse med den øvrige Lovgivning. Jeg kan derfor for saa vidt ikke have noget Væsentligt imod Forslaget under Nr. 2 til § 13, hvorimod Forslaget under Nr. 1 til § 5 synes mig mindre naturligt. Stor Vægt ligger der naturligvis ikke derpaa, thi saaledes som den nuværende Lovgivning er, vil det jo kun være yderst saa Tilfælde, hvor en Handling vil kunne belægges med Straffearbejde, uden at den maa siges at gjøre den Paagjældende uærdig til sine Medborgeres Agtelse. Der er maasse endog Mange, som ganske ville bestride dette, og som ville sige, at naar en Handling i Straffeloven er betegnet som en saadan, der kan belægges med Straffearbejde, og naar den virkelig bliver belagt dermed, saa er det en i den offentlige Mening vanærende Handling, men i det Punkt er jeg ganske vist enig med det ærede Medlem, at det antager jeg ikke. Jeg antager ganske vist, at den Omstændighed, at en Handling kan belægges med Straffearbejde, ikke i og for sig er en saadan, at den gjør den Paagjældende uærdig til sine Medborgeres Agtelse, men derimod tror jeg, at de ærede Forslagsstillere have Ret, naar de betragte dette som det eneste Synspunkt, der bør drages frem ved denne Sag. Jeg vil derfor stemme imod Forslaget under Nr. 1, hvorimod jeg ikke har noget Væsentligt imod at stemme for Forslaget under Nr. 2, da dette som sagt stemmer med den hidtil værende Lovgivning paa dette Punkt.

Finantsministeren (Estrup): Da jeg maa fraraade det ærede Thing at vedtage Endringsforslagene, saa har det selvfølgelig været mig en Tilfredsstillelse at se, at de kun ere baaerne frem af to af de Herrer, som ifjor sluttede sig til denne Tanke. Det skulde gjøre mig ondt, om det kun hidrørte fra tilfældige Omstændigheder, at de andre 8 Herrer af de 10, som ifjor sluttede sig dertil, ikke have været med til at stille Endringsforslagene. Jeg haaber — og jeg vil gjerne fastholde dette Haab — at Grunden dertil er den, at de andre Herrer ikke iaar have villet fastholde Tanken fra ifjor. Af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, er allerede den juridiske Betragtning af Spørgsmaalet fremhævet, og frem-